

16. lugu

Diana Salf: „...naerata!“

...õpib 1. aastat TÜ Viljandi Kultuuriakadeemias
...liitus SA TÜK Lastefondiga 2011. aasta märtsis
...hetkel Lastefondi tegevustes aktiivselt kaasa ei löö, kuid loodab selle vea õigepea parandada
...on korvpallimängudel tihti karunahas ringi luusunud ja positiivseid emotsioone ning annetusi kogunud
...teeb kõike hästi palju ja korraga

Mis on Lastefond?

Fond, mis on toonud väga paljudele naeratuse näole.

Kust kuulsid Lastefondi olemasolu ja tegevuste kohta?

Otsisin ise internetist nad üles.

Mis ajendas Sind liituma Lastefondi vabatahtlikega?

Tahtsin keskkooli kõrvalt millegi täiesti teistsugusega tegeleda ning nii ma sinna sattusin.

Mida pead enda olulisimaks panuseks/saavutuseks Lastefondi vabatahtlikuna?

Teadmiste mitmekülsust äkki?

Mida on vabatahtliku töö Lastefondis Sulle andnud?

Teadmise, et ka üks euro aitab kõigele kaasa, sest teine inimene annab ka äkki ühe euro. Kindlasti ka uusi tutvusi ning kogemusi, oskuse aega planeerida ning võimalikke probleeme ette näha. Lisaks paar halli juuksekarva, oskuse maskoti sees olla ning palju naeru.

Mida on vabatahtliku töö Lastefondis Sinult võtnud?

Mõned laupäevad, kus oleksin saanud kodus olla ning mõned närvirakud.

Kas ja kuidas on vabatahtliku töö Lastefondis muutnud Sinu suhtumist lastesse ja ühiskonda tervikuna?

On muutnud, päris korralikult. Sain aru, et tähtis ei ole see, mis soost mu laps sünnib, tähtis on see, et ta on terve. See pani ka minu enda eluviise muutma. Kuid siiani pole aru saanud, kuidas eestlane saab kohati nii kitsi olla. Kui kõik mõtleks, et kui üks annetab ühe euro ning ülejäänud inimesed Eestis annetaksid ka ühe euro, saaksime kokku miljoni ja natuke peale.

Miks soovitad sõbral Lastefondi vabatahtlikega liituda?

Sest olles ise tegus ning nautides oma tegevust, võib näha, et elus on palju tähtsamaid asju, kui CoffeeIN-st ostetud kakao või laupäev ilma saunata.

Palun meenuta lõbusat lugu, juhtumit või fakti seoses Lastefondi vabatahtliku tööga, mida tahaksid teistega jagada!

Käisin päris tihti TÜ/Rocki korvpallimängudel ning sel ajal, kui teised annetuskastiga ringi käisid, liikusin mina maskotis. Pärast ühe mängu lõppu, mille TÜ/Rock võitis, tuli üks meesterahvas minu juurde, kallistas mind, tõstis õhku, pani maha tagasi, vaatas mulle läbi karu nina otsa ja ütles, et mul olevat väga ilusad sinised silmad. Järgnevad kümmekond minutit ma lihtsalt naersin. Korvpallimängudega on üldse väga palju häid emotsioone olnud.